

SIEM PRAAMSMA'S

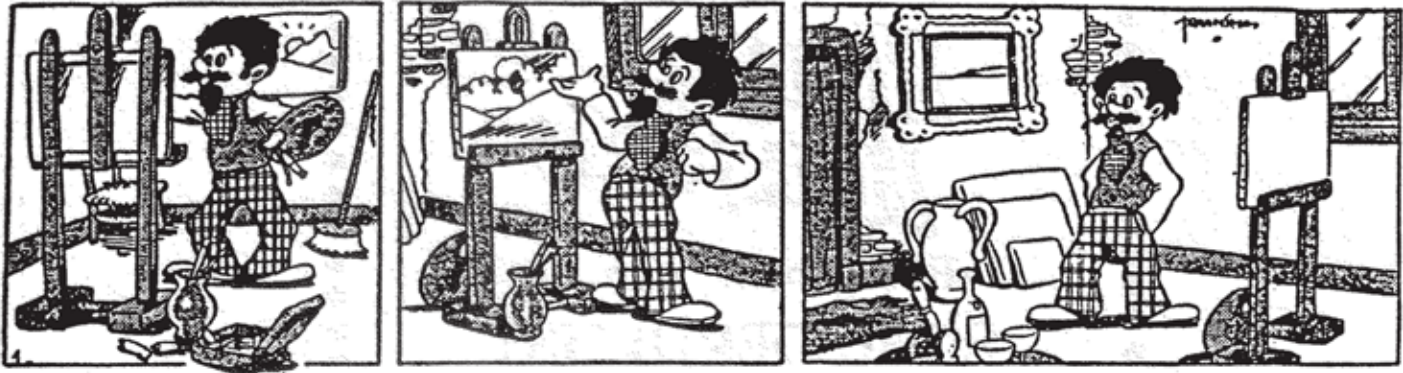

Humpo Hotsflots

* * * * *
* * * * * deel 1.
* * * * * Het geheim van de
* * * * * SCHILDERLIJST * * * * *
* * * * *

TEKST EN TEKENINGEN DOOR SIEM PRAAMSMA

1. Een man die weet wat hij kan

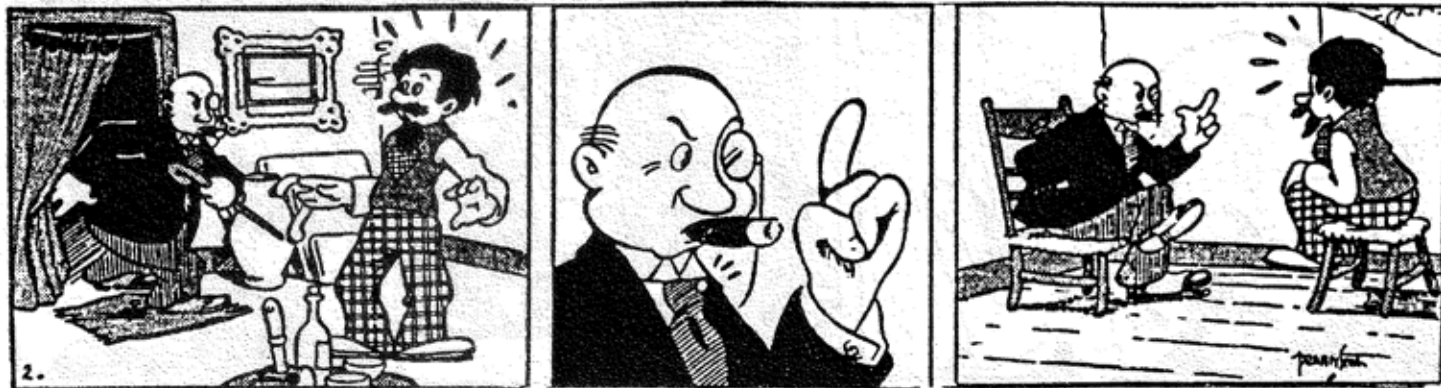
1. 'Wat ben ik toch een ontzaglijk groot kunstenaar!' dacht Humpo Hotsflots, terwijl hij met forse halen witte wolken in de blauwe lucht van het schilderij, dat hij onderhanden had, zette. 'Ja, ja, een groot schilder! Een vervaardiger van machtige doeken! Welk een gevoel spreekt er niet uit dit landschap! De prachtige kleuren... Dit onbetuigd...oh, kom, hoe heet het...eh...palet! Zulk een fragiel avondrood, doorgloed van...een...eh...nou ja, als ik zelf maar weet wat ik bedoel. En dan dit eenzame boompje! Eenzaam als de schilder zelf met zijn kunst! Een eenzaamheid die doorhuiverd is van een...nou, kom, van de...eh, toe nou! O, ja ik weet het al weer. Doorhuiverd van de grote ziel eens Begaafden Meesters! Er zullen er maar weinig zijn, die

mij dit nadoen! En die het dan zo treffend onder woorden kunnen brengen!'

Ja, Humpo Hotsflots was een man die wist wat hij kon, dat hoor je direct. Hij ging een midden in de kamer staan en keek met welgevallen naar de doeken, die hij de loop der jaren had vervaardigd.

'En toch begrijp ik niet hoe het mogelijk is,' dacht hij verder. 'Dit zijn toch allemaal grote kunstwerken! Dat er nu toch maar nooit eens iemand is, die mijn kunst waardeert. Enfin, als je Rembrandt van Rijn neemt... Die verkocht tijdens zijn leven ook niet één schilderij, heb ik wel eens gehoord. Waar zou die toch van geleefd hebben?'

2. Een opdracht!

2. 'Goedenavond!' klonk plotseling een stem. Humpo Hotsflots schrok er van. 'Kom over veertien dagen nog maar eens terug', zei hij benepen. 'Dan heb ik wel geld. Dan heb ik waarschijnlijk een grote opdracht, die mijn kunstzin waardig is! Hoeveel krijgt u? Is het voor verf of voor penselen? Of misschien voor doodgewoon, ordinair eten?'

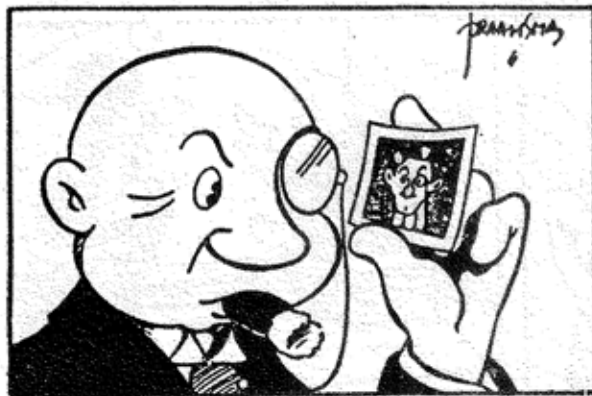
'Ik ben geen schuldeiser', zei de stem, die een goedgekleed en waarschijnlijk ook goed gevoed heer toebehoorde. 'Put je dus maar niet uit in verontschuldigungen. Ik kom met een opdracht. Je eerste, denk ik. Luister!'

Humpo, onze geweldige schilder, werd meegetrokken

naar een hoek van zijn eigen atelier en op een van zijn eigen aftandse stoelen geduwd. De gast ging ongevraagd op de beste zetel van het huis zitten en zei: 'Ik heb niet veel tijd. Luister dus goed en vergeet niets! Ik heb een mooie gouden schilderijlijst. Daar wil ik een goed schilderij in hebben, begrijp je? Daarom kom ik naar jou toe. Ik weet dat je een groot kuntenma... kunstenaar bent, zie je? Want het moet vooral een *goed* schilderij zijn, begrepen?'

'Ik begrijp het', antwoordde Humpo Hotsflots bedremmeld. 'Ik zal mijn palet laten gloeien van doorzinderde... eh... dingese... eh... kleuren! Ik zal met heel mijn gelouterde ziel... eh...'

3. Geschraagd en overkoepeld

3. 'Louteren is goed, leuteren niet,' sprak de opdrachtgever ongeduldig. 'Hier heb ik een portret. Dat is van een oom van me, begrijp je? Dat moet je schilderen.. Als je het af hebt, geef je maar een seintje. Ik woon op het ogenblik hier in de stad, hotel "De Gouden Lepel". Vraag maar naar Steven Steenrijk, dan weten ze het wel. Kun je dat allemaal onthouden? Ja? Mooi! Ga dan maar louteren en zinderen. Doe je best! Dag meneer Hotsflots!'

Humpo schudde de vreemde bezoeker de hand. 'Dag, meneer Steenrijk', zei hij, bijna fluisterend.

Het duurde even voordat onze grote kunstenaar weer

tot zichzelf was gekomen. 'Dit is de dag van mijn leven!' zei hij eindelijk. 'Dit is de dag, waarop ik jarenlang onbewust heb zitten wachten!' Hij trok een heldhaftig gezicht. 'Thans kan mijn van passie trillende ziel zich ontspannen! Thans kunnen mijn zinderende... eh... gevoelens zich uitleven! Mijn overkropt gemoed kan zich thans luchten! Mijn prachtige kunst, nu geschraagd door een geldelijke opdracht en overkoepeld door de heerlijke waardering van een medemens, kan nu tot ontplooiing komen! Ik zal mij op het gespannen doek *werpen!* Ik zal het er uit *gooien!*'

4. *Inspiratie moet er zijn*

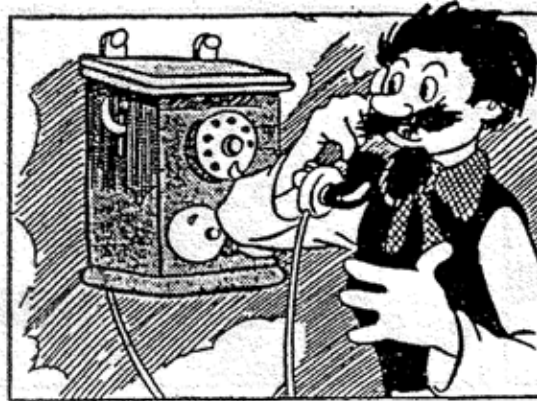
4. En, zoals dat een groot kunstenaar betaamt, wachtte Humpo Hotsflots eerst op inspiratie. Hij had het portret van de oom van Steven Steenrijk bij het maagdelijke doek op de ezel gezet en rookte nu een sigaret uit een lang pijpje.

'Wat ben ik blij, dat ik destijds dit sigarettenpijpje voor een dubbeltje heb gekocht', mompelde Humpo. Toen was het een prul, waarvan het ontwerp was ontsproten uit een fantasieloos brein, dat niet haalde bij het mijne, dat gelou... Nou ja, een andere keer maar. Maar thans! Thans is het een bron van koninklijke inspiraties! Als ik toch

bedenk welke kostelijke, gloedvolle kunstprodukten de wereld niet zou hebben aanschouwd, als ik niet altijd weer mijn rust teruggevonden had bij dit simpele sigarettenpijpje! Eens zal dit een beroemd pijpje zijn... Eens zal dit pijpje misschien liggen in een in het oog lopende vitrine van het Rijksmuseum te Amsterdam, met een bordje erbij: "BELANGRIJKE INSPIRATIEBRON. NIET AANRAKEN!"

Na al deze en nog andere gedachten zette Humpo Hotsflots de eerste streek op het doek. Hij werkte drie dagen en drie nachten en toen was het schilderij klaar.

5. Is het juweel al droog?

5. Meteen nadat hij het schilderij klaar had, deed Humpo Hotsflots zijn zondagse trui aan, zijn zondagse das om en belde hotel "De Gouden Lepel" op. Hij kreeg de portier.

'Ik moet dadelijk de heer Steven Steenrijk spreken!' riep hij gewichtig. 'Direct!'

'Ik weet niet of ik de heer Steenrijk kan storen,' zei de portier. 'Hij heeft 't erg druk, ziet u, enne...'

'Niets mee te maken,' vond Humpo Hotsflots. 'Zeg hem maar dat Humpo Hotsflots de Grote enige minuten van zijn kostbare tijd heeft willen afstaan voor een onderhoud, begrepen?'

Dat hielp, want even later had hij Steenrijk aan het apparaat. 'Meneer Steenrijk,' zei Humpo met een bewogen

stem, 'Het schilderij is klaar en het is een juweel van een stuk. Uw oom staat er op als een krachtige, temperamentvolle figuur. Zijn ogen laaien als kraters en zijn lorgnet fonkelt als ware het klare diamant, terwijl zijn goede karakter spreekt uit iedere penseelstreek. Zijn prachtige, donkere haar is overtoegen met een zacht goud...' 'Is het al droog?' viel Steven Steenrijk hem in de rede. 'Ik wilde het namelijk meteen meenemen, zie je?'

'Eh, hm, eh... watte... eh... Nee, het is natuurlijk nog niet droog. 'Ik heb zojuist mijn laatste strek op het doek gezet, enne...'

'Ik kom direct,' zei Steven Steenrijk. 'Is het mooi geworden? Ik breng de lijst mee. Tot straks!'

6. Alles hangt af van de lijst

6. Een half uur later was Steven Steenrijk er al. Hij werd vergezeld door een knecht, die een in grauw papier verpakt pakket bij zich had.

'Dit is de lijst,' zei Steven. 'Pas er goed op, want het is een erstuk. Waar moet-ie staan?'

'Zet hem maar bij het raam neer,' zei Humpo Hotsflots tegen de bediende. 'Daar is nog wel plaats.'

De knecht deed wat hem gezegd was en vertrok met een fooi van de heer Steenrijk.

'Kijk eens, beste meneer Hotsflots,' zei Steven Steenrijk. 'Ik had vergeten te vragen of je het schilderij met sneldrogende verf wou schilderen. Ik wilde het meteen

meenemen, zie je? Maar dat gaat nu natuurlijk niet, want dan krijg ik allemaal verf aan m'n jas. Nu doe ik je het volgende voorstel; Jij wacht tot het schilderij droog is en ik ga vast naar m'n land terug. Als het droog is, breng je het naar m'n huis. Afsproken? Ik woon in Boel-Gemenië en ik zal je zo wel m'n adres opgeven. Maar denk er om, dat je de lijst geen ogenblik uit het oog verliest! Geen moment, snap je? Van die lijst hangt alles af, onhou dat maar goed. hier heb je wat voor de reis.'

Steven Steenrijk haalde een omvangrijke portefeuille uit zijn binnenzak en keek Humpo doordringend aan.

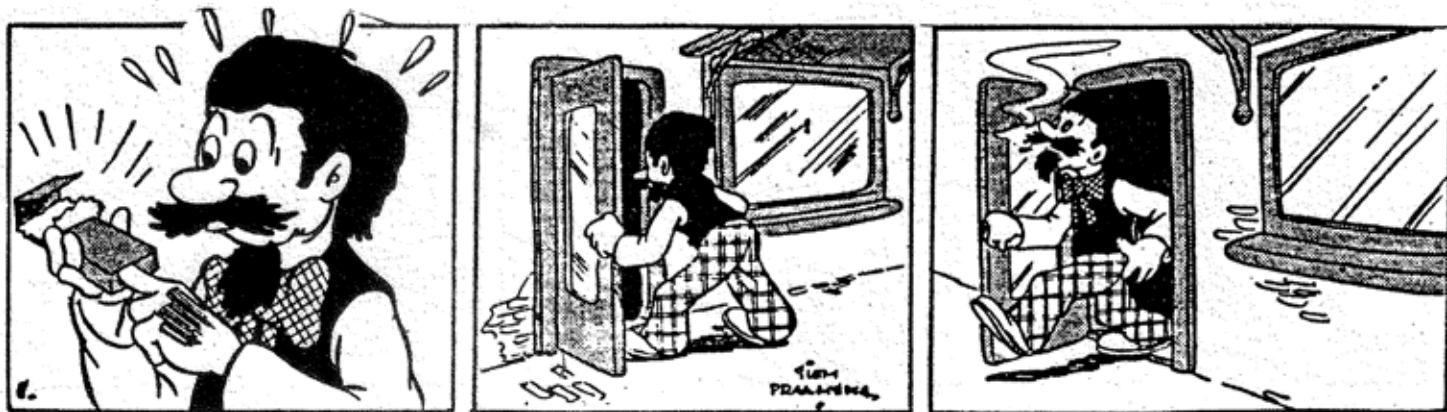
7. Humpo is nu rijk

7. Hier zijn vier bankjes van honderd,' zei Steven Steenrijk. 'Wees er zuinig op. Betaal eerst je schulden, dan verarm je niet. Wie weet wanneer je weer zo'n opdracht krijgt. Hier is mijn adres. Zodra het schilderij droog is, breng je het daarheen, ingelijst en wel, begrepen? En mochten ze soms onderweg de lijst van je willen stelen, dan bel je onmiddellijk het dichtsbijzijnde politieburo op en zegt dat de lijst van Steven Steenrijk is gestolen. Gesnapt? Dan weet de politie wel wat ze moeten doen. Goienmiddag en tot ziens!' Steven Steenrijk vertrok haastig en liet een wat duizelige Humpo Hotsflots achter.

'Vier maal honderd gulden!' mompelde hij zachtjes. 'Vierhonderd zuivere gulden! En verdiend in drie dagen! Voor een snertschilderij! Nou ja, snertschilderij is overdreven. Het was tenslotte een Hotsflots! Vierhonderd gulden in drie dagen! Hoeveel is dat wel niet per jaar... dat is drie honderd vijf en zestig gedeeld door drie... Dat is ongeveer honderd twee en twintig maal vier honderd gulden, dat is acht en veertig duizend acht honderd gulden per jaar! Ik ben rijk! Ik kan kopen wat ik wil! Ik ga me direct een auto aanschaffen. En een villa... En een vlieg-machine... En een broek...'

8. Een sprakeloze winkelier

8. Humpo Hotsflots haalde verheugd zijn pakje sigaretten uit z'n zak en opende het. 'Ooh, heden!' mompelde hij. 'Het is op! Nog niet een sigaretje meer om dit feest te vieren. En de sigarenwinkelier levert niet meer op krediet... O, maar wacht eens even! Ik kan hem natuurlijk betalen! Ik heb Geld! Ik ben schatrijk! Ik zou haast vergeten hebben, dat ik meer dan acht en veertig duizend per jaar maak! Ik kan gewoon een winkel binnenstappen en bestellen wat ik wil!'

Hij rende de trappen af en de sigarenwinkel binnen. 'Tien pakjes sigaretten!' riep hij nonchalant, met een opgeruimd gezicht. Hij liet met een onverschillig gebaar één

van de bankbiljetten op de toonbank waaien.

De winkelier liet zijn ogen haast uit de kassen rollen. 'Wat is dat? Hebt u... eh!'

'Ik heb geld,' zei Humpo Hotsflots. 'En maak een beetje voort, man. Ik heb weinig tijd! Ik ben druk bezet, begrijp je? Hier met die tien pakjes! Nee, niet van die goedkope... Die kan ik niet door m'n keel krijgen...!'

Een paar minuten later verliet hij met opgericht hoofd de sigarenwinkelier, die sprakeloos van verbazing het honderdje bekeek, waarvan hij nog niet eens terug gegeven had....

9. De lijst is weg!

9. 'Ziezo, dat is dat,' zei Humpo Hotsflots, toen hij zijn atelier weer betrad. 'Sigaretten heb ik weer... Wat is het heerlijk dat je zo maar kunt kopen wat je wilt! Dat heb ik nog nooit meegemaakt... Maar ik denk wel dat ik er gauw aan wennen zal, want tenslotte ben ik fijn genoeg gebouwd om...'

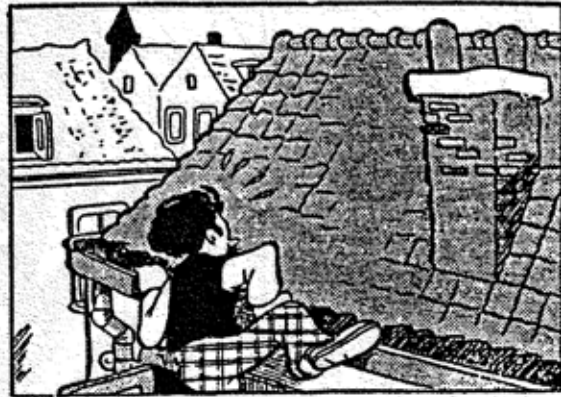
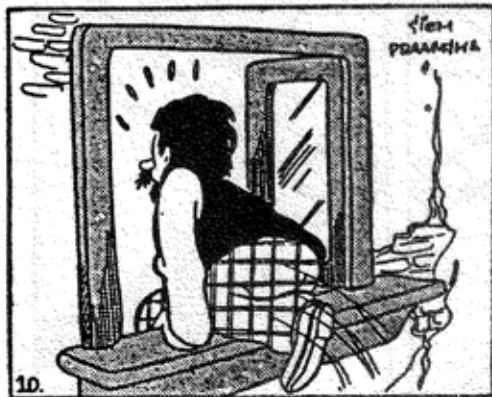
Plotseling bleven hem de woorden in de keel steken. Zijn sigaret viel op de grond, omdat hij zijn mond wagenwijd opensperde van verbazing en ontsteltenis.

'Wat is dat!? Wat...!?' Hij sloeg zijn linkerhand tegen zijn voorhoofd en trok zijn snuggerste gezicht.

'De lijst,' mompelde hij. 'De lijst!!! Hij is weg!!'

Nu, dat had Humpo Hotsflots goed gezien. De lijst van Steven Steenrijk, die hij geen moment uit het oog had mogen verliezen, was verdwenen en het openstaande raam vertelde, dat de lijst waarschijnlijk daar doorheen verdwenen was...

10. Het dak op

10. De lijst van Steven Steenrijk, waar Humpo Hotsflots zo goed had moeten passen, was dus verdwenen.

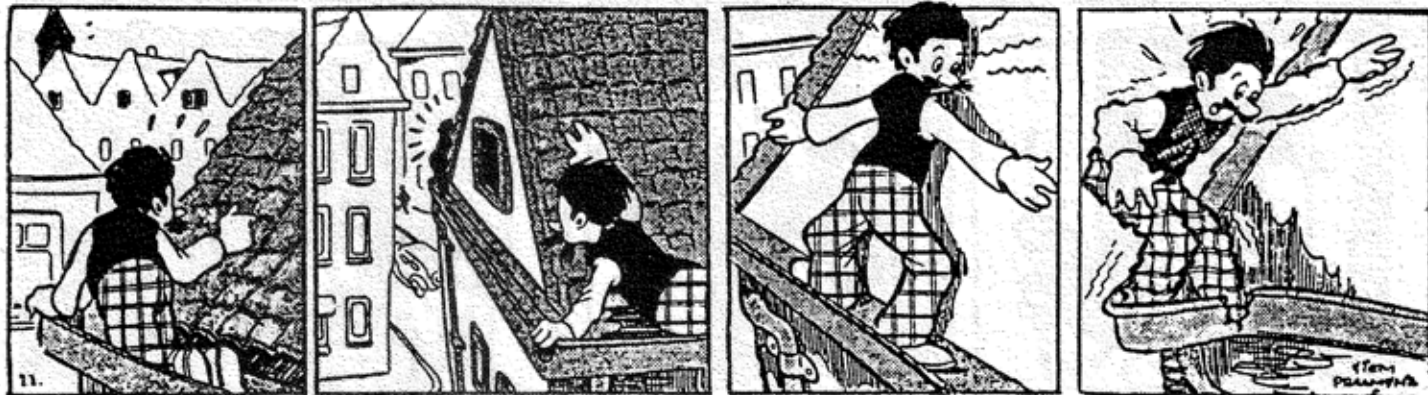
'Daar zal me wat zwaaien, als meneer Steenrijk hier achter komt,' dacht Humpo angstig. 'Ik moet proberen of ik die lijst niet terug kan krijgen!'

Meteen nam hij een kloek besluit. Hij deed de andere helft van het raam ook open, nam een sprong en klom op de vensterbank.

'Het is eigenlijk niets voor een fijngebouwd lichaam als

het mijne,' dacht Humpo, 'maar nood breekt wetten... Het zal toch moeten...' Hij ging in de vensterbank staan en greep de dakgoot. 'Een, twee, drie, vooruit dan maar met de geit!' zei hij overmoedig, terwijl hij zich optrok en zijn rechterbeen in de dakgoot zette. 'Er moet iemand door de dakgoot geklommen zijn en door de dakgoot weer weggegaan... Anders kon mijn raam niet open staan. Ik ben benieuwd, wie er zo'n belasting voor schilderijlijsten heeft, dat hij er zijn hals voor breken wil...'

11. Een dakgootbeving

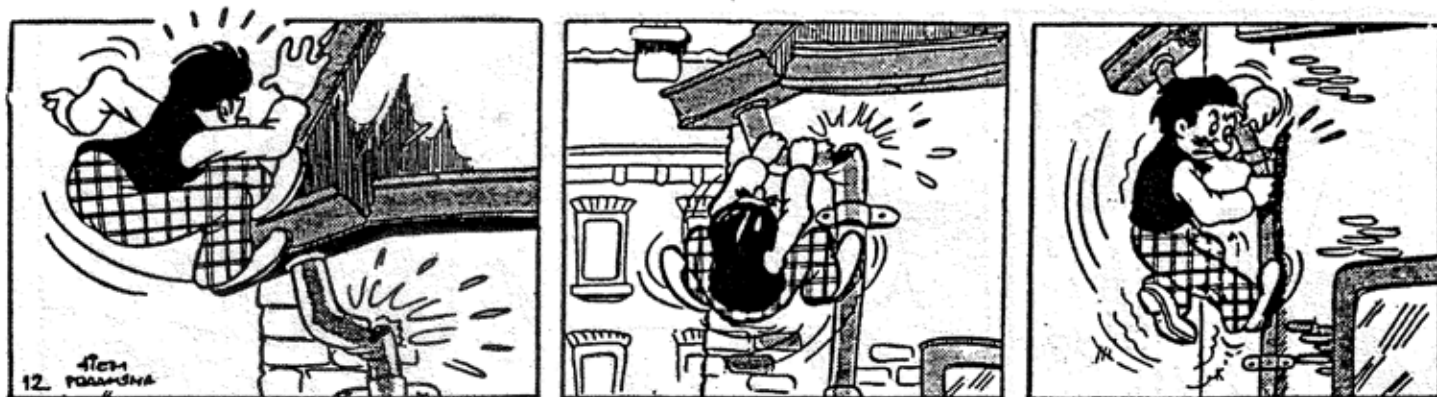
11. Humpo Hotsflots keek voorzichtig om de hoek van het dak, toen hij daar aangeland was en zag aan de andere kant van het dak juist iemand om de volgende hoek verdwijnen.

'Dat is de dief!' dacht Humpo. 'Ik meende te zien, dat hij een flink groot pak onder zijn arm droeg.' Hij had echter niet veel tijd om na te denken, want de dief verdween snel om het hoekje.

'Er achter aan!' zei hij zachtjes tegen zichzelf. 'Als die lijst niet terugkomt verspeel ik natuurlijk mijn vierhon-

derd zuurverdiende gulden...' Hij ging rechtop staan in de dakgoot en schuifde voorzichtig het hoekje om. 'Tjonge-jonge, da's gevaarlijk!' dacht hij ontsteld. 'Ik denk niet dat er ooit een kunstenaar is geweest die zijn honorarium op zo'n interessante wijze heeft moeten verdienen... Maar wat gebeurt er nu toch weer! Een aardbeving? Nee, dat zal wel niet. Het moet haast een dakgootbeving zijn... Ik verlies in ieder geval de grond onder mijn voeten... Allemachies! Wat nu weer! Waar je als kunstenaar al niet aan blootgesteld wordt!

12 Het einde van de Grote Meester?

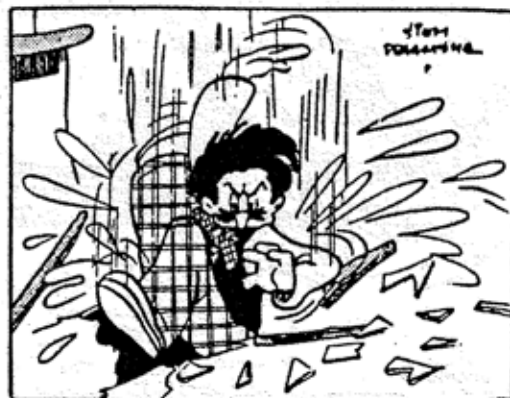
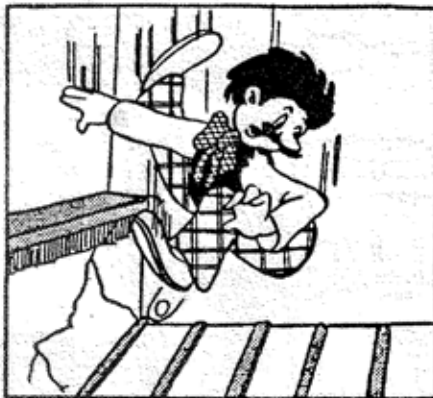
12. Jullie hebben natuurlijk al lang begrepen wat er gebeurde. De dakgoot, waar Humpo Hotsflots op stond was al aardig oud en daarom niet zo sterk meer. De dief, die de lijst gestolen had, en waar Humpo nu achteraan zat, was nog net zonder ongelukken over de zwakke plek heen geschuifeld, maar of Humpo nu zwaarder was dan de dief: de dakgoot scheurde net onder Humpo's kunstenaarsvoeten af.

'Grutjes met stroop!' schrok Humpo, ofschoon het achteraf best mogelijk is dat hij toen heel iets anders ge-

schrokken heeft, maar dat is moeilijk te zeggen. Hij maai-de met zijn armen in de lucht en kon zich nog maar ternauwernood aan de pijp vastgrijpen, die onder aan de dakgoot bevestigd was. 'Ik ga vallen! Wat nu!' Het was maar goed dat hij die pijp kon grijpen, anders was hij pardoes naar beneden gestort.

'Wat moet ik nu beginnen?' vroeg hij zich af. 'Zou dit het einde zijn van Humpo Hotsflots, de Grote Meester...? Inmiddels was de dakgoot helemaal los gescheurd en hing Humpo bibberend aan de regenpijp...

13. Een slag en een gerinkel

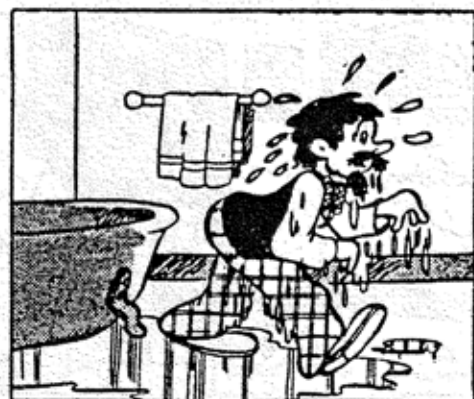
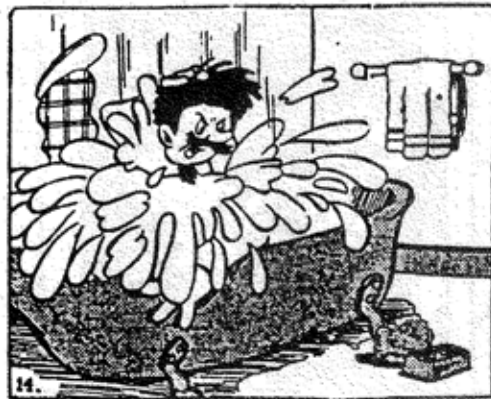
13. Plotseling schoot ook de laatste spijker, waarmee de regenpijp aan de muur bevestigd was, er uit, en verloor Humpo Hotsflots zijn laatste steunpunt.

'Oei-oei!' gilde hij, terwijl hij met een sneltreinvaart naar beneden viel en waanhopige pogingen deed om zich ergens aan vast te klemmen. 'Ik heb geen houvast meer! Nu ben ik verloren! Dit zijn de laatste ogenblikken van Humpo de Grote... Straks val ik te pletter en dan is het

laatste woord aan de Stadsreiniging... Enfin, dan zullen mijn schilderijen misschien geld waard worden... Alle kunstenaars worden pas na hun dood beroemd, heb ik me wel eens laten vertellen...!

Hij viel met een slag en een gerinkel van brekend glas door een glazen dak. En terwijl de scherven van het glas en de splinters van het hout hem om de oren vlogen, wachtte hij op de dingen die hierna komen zouden...

14. Rare dingen die gebeuren

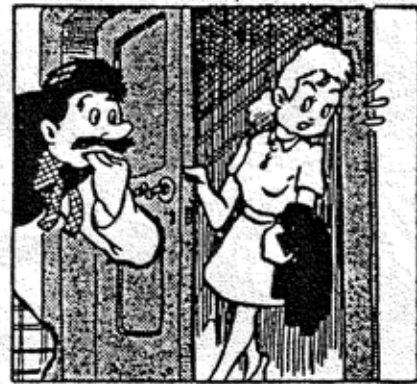
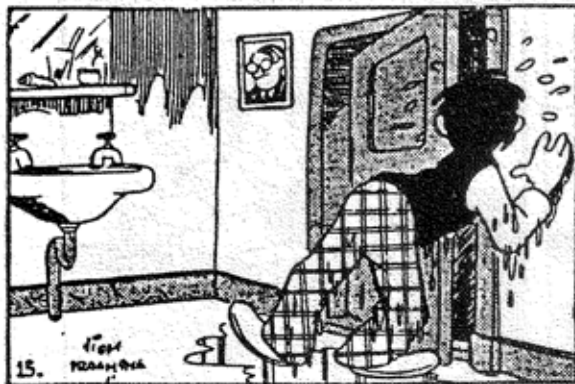
14. Humpo Hotsflots kletterde dus dwars door een glazen dak heen. Hij bleek echter nog niet dood te zijn, wat hij verwacht had. Hij voelde zich alleen erg koud en naar worden. Nu was dat helemaal geen wonder, want onze grote kunstenaar was met een plons in een badkuip vol koud water gevallen.

'Wat een rare dingen gebeuren er toch met me vandaag!' vond hij. 'Eerst die vierhonderd gulden, toen die lijst gestolen, toen weer dat gescharrel in die dakgoot, daarna

het vallen door een glazen dak en nu weer deze pootjesbaai-partij! Ik begin te geloven dat het leven eens schilders niet altijd alleen maar over rozen gaat... Maar nu moet ik maken dat ik ongezien uit deze badkamer kom, want het zou natuurlijk te gek zijn als ik iemand tegen kwam... Laat ik maar eens beginnen met uit deze waterplas te klimmen en te kijken waar de deur is van dit vertrek...'

Hij voegde de daad bij het woord en verliet soppend en splutterend de badkuip.

15. Het noodlot slaat toe

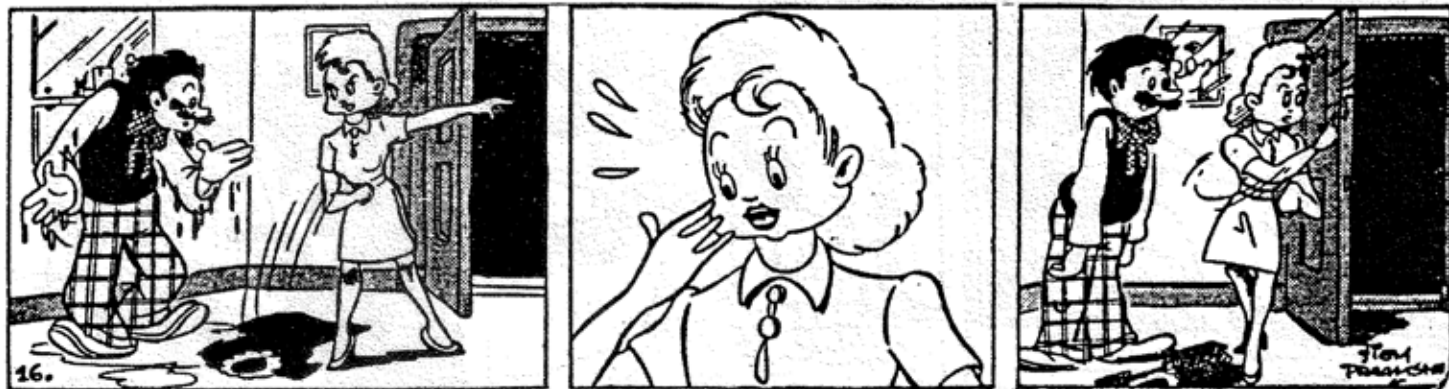

15. 'Daar is de deur,' ontdekte Humpo Hotsflots. 'Gauw kijken of er iemand te zien is in de gang en dan met gezwinde spoed er vandoor! Verbeeld je toch eens dat iemand me zou zien in deze toestand! Een van de burens bijvoorbeeld... Ik zou voor eeuwig belachelijk zijn... Ik zou geen penseel meer op een doek durven zetten... De mensen zouden zeggen: Dat is een schilderij van die Hotsflots, die ik eens als een verdrinken kat in mijn badkamer aantrof! Ik moet er niet aan denken! Het zou in één woord ver-

schrikkelijk zijn!'

Het was onze held echter niet beschoren, ongezien te ontsnappen. Aan het einde van de gang naderde namelijk een jongedame, Humpo's buurmeisje. En juist dit meisje was nu wel de laatste persoon, die Humpo in zijn pijnlijke toestand had willen ontmoeten. Het noodlot wilde echter niet anders, want Evelientje, zo heette ze, stevende natuurlijk recht op de badkamerdeur af en opende die...

16. Evelientje hoort een auto

16 Het was moeilijk te zeggen, wie er in het begin het meest verbaasd was, Humpo Hotsflots of Evelientje. Erg veel tijd om hierover na te denken had Humpo echter niet, want Evelientje gooide met een smak de jurk, die zij over de arm droeg, op de grond en keek Humpo verschrikkelijk boos aan, terwijl ze naar de deur wees.

'Meneer, hoe durft u?' zei ze met trillende stem. 'Wat doet u in mijn badkamer? U heeft hier helemaal niets te maken, meneer Hotsflots! Onmiddellijk er uit!'

Humpo slikte een paar maal, haalde diep adem en begon stotterend te vertellen. Hij legde uit dat hij in Evelientje's badkamer terecht gekomen was omdat hij een dief achterna zat, die een schilderijlijst gestolen had, waar hij beter

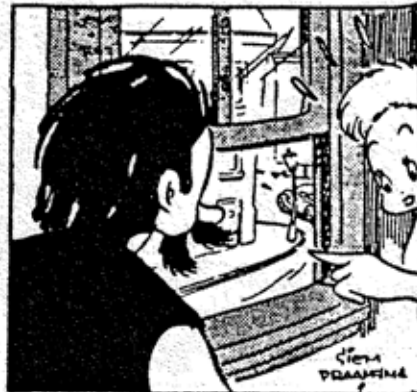
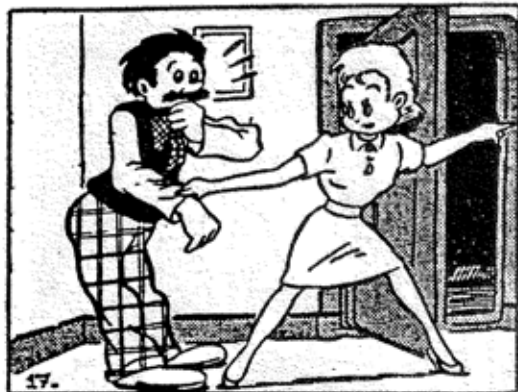
op had moeten passen, omdat die aan een van zijn rijke klanten toebehoorde. Evelientje luisterde aandachtig.

'Ja, dat is een gekke historie,' zei ze, toen Humpo uitgepraat was. Ze keek eens naar de resten van haar glazen dak en zei toen: 'En wat gaat u nu doen?'

'Ik weet het niet,' antwoordde Humpo verdrietig. 'Naar meneer Steenrijk gaan en vertellen dat zijn lijst gestolen is, denk ik.'

Maar toen stak Evelientje echter een vingertje in de lucht en zei: 'Luister! Ik hoor een auto weg rijden! Wat doet een auto in deze smalle straat? Dat is vast en zeker uw dief, meneer Hotsflots! Pak hem!!'

17. Evelientje gaat helpen

17. 'Hoe kan ik nu een dief pakken die in een auto weg rijdt?' vroeg Humpo. 'Ik kan er toch niet hard achteraan gaan hollen? Die hou ik nooit bij!'

'Zeur niet!' zei Evelientje. 'Denk om je vierhonderd gulden! Dat is geen peuleschilletje!'

'Dat is waar,' meende Humpo op aarzelende toon. 'Ik zou een rijk man zijn als ik ze mocht houden.'

'Kom mee!' beval Evelientje, die best inzag dat Humpo Hotsflots er geen zin in had. 'Kom, dan kun je zien welke kant hij op gaat. Dan kun je dat tenminste aan de politie vertellen!' Ze trok hem mee naar de gang en naar het

raam. 'Kijk, daar gaat-ie!' zei ze, wijzend naar een witte gestroomlijnde wagen, die snel om de hoek verdween. 'Ren naar beneden, pak een taxi en ga er achteraan!'

'Hoe moet dat, een taxi pakken?' vroeg Humpo bedeesd. 'Ik heb nog nooit in een taxi gezeten. Je vindt het misschien erg dom van me, maar ik heb er nooit geld voor gehad... En taxichauffeurs leveren vast niet op krediet!'

Het meisje keek Humpo Hotsflots met grote ogen aan. 'Heb je nog nooit in een taxi gezeten? Ik dacht, dat kunstschilder nogal een goed baantje was... Maar ik zal je wel helpen. Daar zijn we tenslotte voor...'

18. Humpo is tot sukkel verklaard

18. Evelientje holde, met Humpo Hotsflots achter zich aan, de trap af en de straat op. 'Let goed op!' riep ze tegen Humpo, die tegen wil en dank aan de actie moest deelnemen. 'Het is nogal een lange straat waar hij in gereden is en misschien kunnen we hem nog net om de hoek zien verdwijnen!'

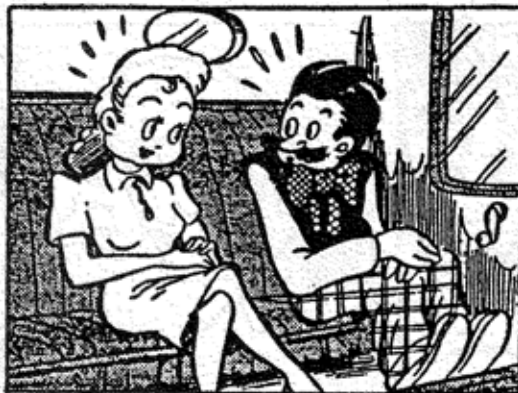
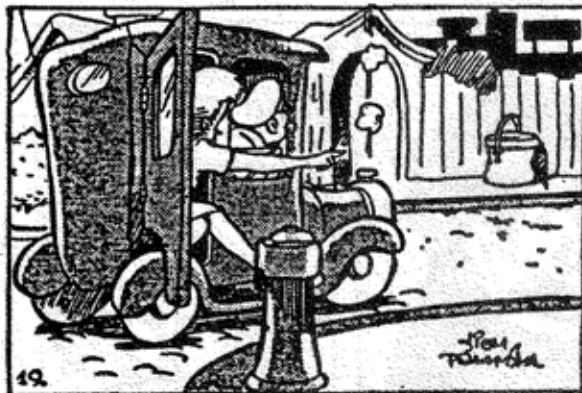
'Ik geloof, dat we beter maar terug kunnen gaan!' hijgde Humpo, die aan hardlopen heel niet gewend was. 'We vinden hem toch niet meer terug. Ik zal wel naar de politie gaan en de diefstal aangeven...'

'Politie, politie!' smaalde Evelientje. 'Als je het van de politie moet hebben, vergeet het dan maar. Die geven je je lijst toch ook niet terug!'

Hier begreep Humpo Hotsflots niets van. Hij had van kindsbeen af een diep ontzag voor politie-agenten gehad. Het waren in zijn ogen mannen, die alles konden, en nu kwam er een doodgegewoon buurmeisje, die zei... Enfin, het was misschien maar het beste, zich nergens over te verbazen en de dingen maar te accepteren zoals ze kwamen. Ze stonden nu stil voor de lange straat en zagen inderdaad de witte auto in de verte om de hoek verdwijnen.

'Humpo, je bent een sukkel!' zei Evelientje boos. 'Waarom heb je ook nooit in een taxi gezeten? Dan kon ik je nu tenminste laten schutteren... O, daar heb je er een!' onderbrak ze zichzelf, en greep Humpo bij zijn mouw.

19. Evelientje kent alle taxichauffeurs

19. Evelientje riep de taxi aan, die direct stopte. 'O, het is Guus!' zei ze. 'Stap in, Humpo!'

Humpo Hotsflots werd snel in de auto geduwd en Evelientje stapte naast hem in. 'Guus,' zei ze tegen de chauffeur, 'Wij volgen een auto. Ik denk dat-ie naar het station is gegaan. Hij ging tenminste aan het eind van de straat links af. Doe je best!'

'Komt voor mekaar, Evy!' antwoordde Guus. Hij trapte zijn gaspedaal helemaal in, zodat de taxi met een ruk vooruit schoot.

'Ken je deze chauffeur?' vroeg Humpo, toen ze een cindje op weg waren. 'Je zei "Guus" tegen hem en hij zei "Evy" tegen jou!'

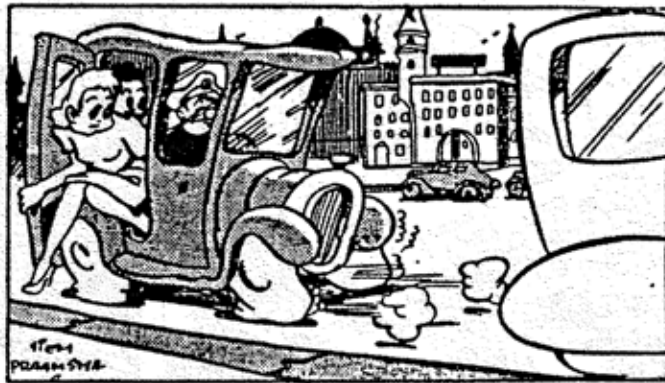
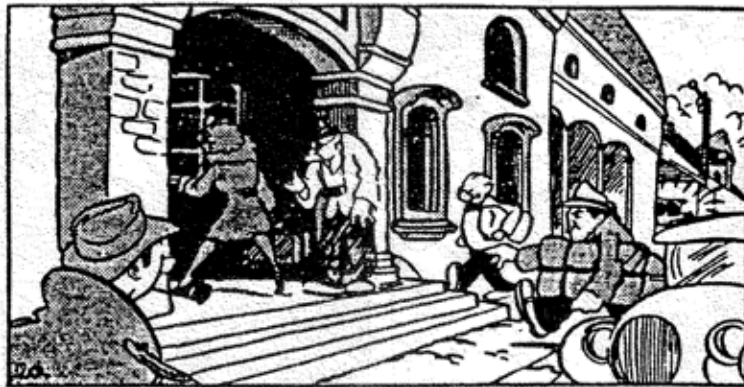
'Natuurlijk ken ik hem!' zei Evelientje. 'Ik ken alle chauffeurs hier! En in andere plaatsen ook nog wel een paar... Anders zou ik mijn werk nooit goed kunnen doen!'

'Wat doe je dan voor werk?' vroeg Humpo weer.

'Ik ben privé-detective,' legde Evelientje uit. 'Wist jij dat niet eens? Maar nee, jij zit natuurlijk altijd met je neus in de verf en de penselen. Jij hebt natuurlijk nooit tijd om je met andere mensen te bemoeien...'

Immiddels had Guus geen half werk verricht. Hij had ontzettend hard gereden en de witte wagen van de lijsten-dief al gauw in het oog gekregen.

20. Guus levert op krediet

20. En, inderdaad, net zoals Evelientje gedacht had, stopte de dief bij het station. Hij parkeerde en rende met het pak, waar de schilderlijst in zat, de hoofdingang binnen. Guus liet zijn taxi vlak achter de auto van de boosdoener stoppen en Evelientje had al een been buiten boord voordat de auto helemaal stil stond. "Nu wordt het moeilijk!" riep ze tegen Humpo Hotsflots, die keek alsof hij nog steeds niet helemaal begreep wat er aan de hand was.

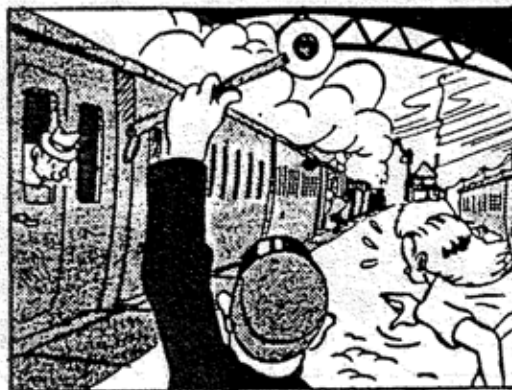
'Guus!' zei Evelientje, 'je vertelt me een andere keer

maar eens hoeveel het gekost heeft, hè? Ik heb nu geen tijd om m'n portemonnee tevoorschijn te halen.'

'Voor mekaar, Evy,' zei Guus onbezorgd. 'Ik krijg het liever van jou dan van de lommerd!' Met deze woorden keerde Guus zijn wagen, die brullend weg stook.

'Kom!' riep Evelientje, zich omdraaiend naar Humpo Hotsflots, 'tijd om kaartjes te kopen hebben we niet! We moeten er direct op af, anders verliezen we hem uit het oog. En zoeken valt niet mee op een druk station zoals dit!'

21. Humpo wordt ondernemend

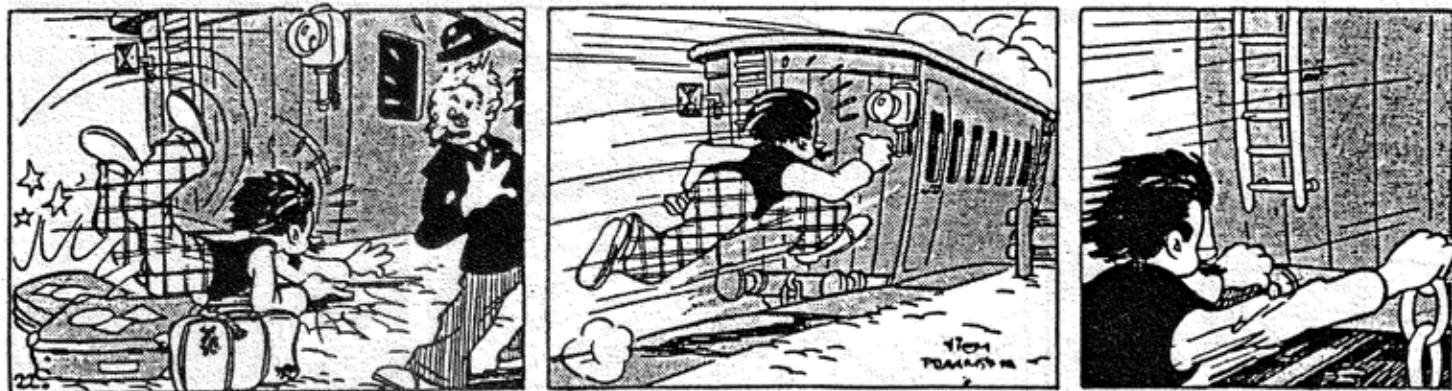

21. Humpo Hotsflots liet nu alles maar op zijn beloop. Hij verwonderde zich nergens meer over en rende achter Evy aan alsof hij nooit anders gedaan had. Hij hoorde Evelientje bij de controle zeggen: 'Abonnement!' en dus zei hij het ook maar en liep door. Hij wist wel niet precies wat het betekende, maar het bleek wel gemakkelijk, want de controleur vroeg verder nergens naar. Ze kwamen nu in een onderaardse tunnel, waaroverheen Humpo treinen hoorde donderen. In de verte zagen Evy en hij nog juist een glimp van de lijstendief.

'Daat gaat-ie!' riep Evelientje, 'Er achteraan! Hij gaat net

de trap op!' Ze voegde de daad bij het woord en spurtte weg. Humpo was haar in twee seconden uit het oog verloren. Hij keek wel een beetje dwaas, nu hij zo plotseling aan zijn lot overgelaten was, maar besloot dan zelf ook eens iets te ondernemen. Evelientje was ondertussen de trap op gehold, die ze de dief had zien bestijgen. Ze kwam op het perron waar de stationschef juist klaar stond om een trein te laten vertrekken. Evy zag nog juist de dief in de eerste wagen van de trein stappen. Ze rende naar de trein toe en kon nog net in een coupé springen.

22. Alweer tot sukkel verklaard

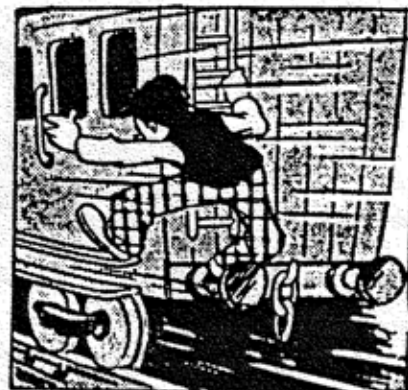
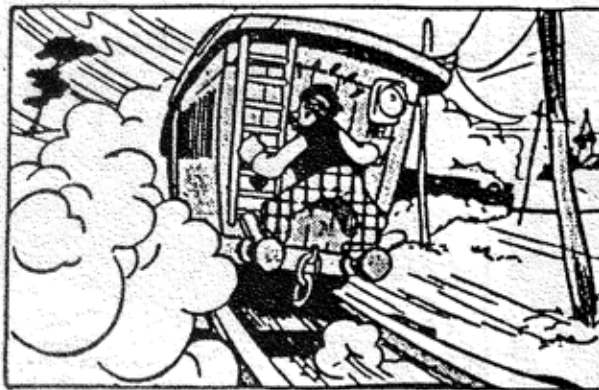
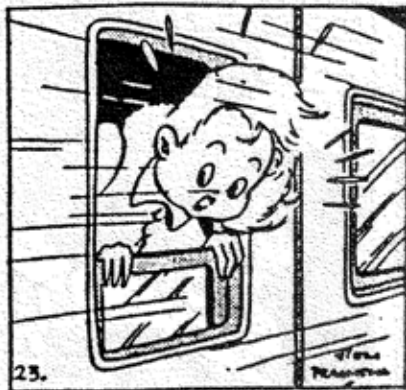

22. Waar was intussen onze brave, goede Humpo Hotsflots gebleven? Jullie weten, dat hij op een gegeven ogenblik Evelientje uit het oog verloor in de drukte in de tunnel, maar verder hebben we niets meer van hem gezien. Nu, het was zo gegaan: Humpo had hard achter Evy aan willen hollen, maar hij stond net achter een héél dikke meneer, die maar niet opschoot. Dat was erg vervelend voor hem, want nu kwam hij pas op het perron toen de trein al lang aan het rijden was. Hij zag nog juist een glimp van Evelientje die in de trein sprong en begreep dat hij deze trein moest hebben. Hij holde wat hij kon om in dezelf-

de coupé terecht te komen als Evy, maar dat mocht niet lukken. Het noodlot wilde hem namelijk over een stapel koffers laten struikelen, wat Humpo dan ook prompt deed.

'Kijk uit waar je loopt, sukkel!' schold een klein mannetje met een bolhoed en een rafelsnor, maar Humpo trok er zich niets van aan. Hij krabbelde gelijk weer op en holde verder. 'De kans om in een coupé te komen is nu wel verkeken,' dacht hij. 'Er zit niets anders op dan achter op de bumpers te klimmen!'

23. Humpo krijgt er plezier in

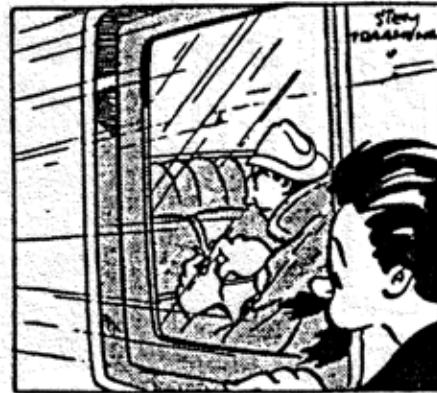
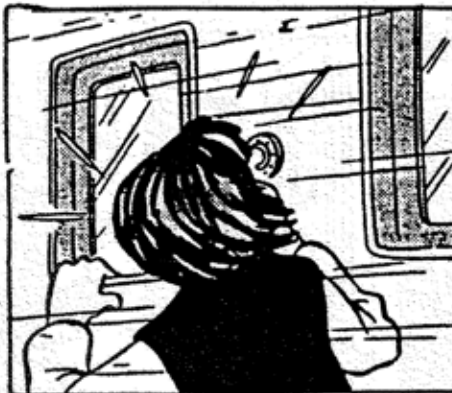
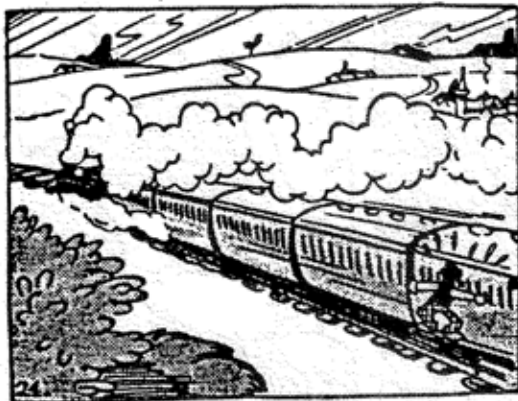

23. Evelientje was dus zonder ongelukken in de trein gekomen. Ze had echter niet gezien hoe het met Humpo Hotsflots afgelopen was en keek nu met een ongerust gezicht uit het coupé-raampje. 'Als er maar niets met hem gebeurd is,' dacht ze angstig. 'Hij is zo onhandig! En hij heeft geen kaartje en dan laten ze hem natuurlijk het station niet uit. Was ik er maar nooit aan begonnen...!'

Humpo Hotsflots echter, onbekend met de zorgen die er over hem gemaakt werden, stond rustig achter op de bumpers van de laatste wagen, en overwoog wat er nu te

doen stond. Hij begon er zowaar plezier in te krijgen. 'Het beste lijkt mij,' dacht hij bij zichzelf, 'dat ik de hele trein langs klim en uitvind waar die onverlaat ingestapt is. Wat er daarna gebeurt weet ik nog niet!' Hij besloot het er meteen maar op te wagen en stak zijn hand uit naar een stang die aan de zijkant van de wagen gemonteerd was. 'Het is jammer dat het geen dóórlopende trein is,' vond hij. 'Dan stapte ik hier in en dan kon ik naar voren *lopen*. Maar enfin, we zullen het maar nemen zoals het valt!'

24. De boef is gevonden

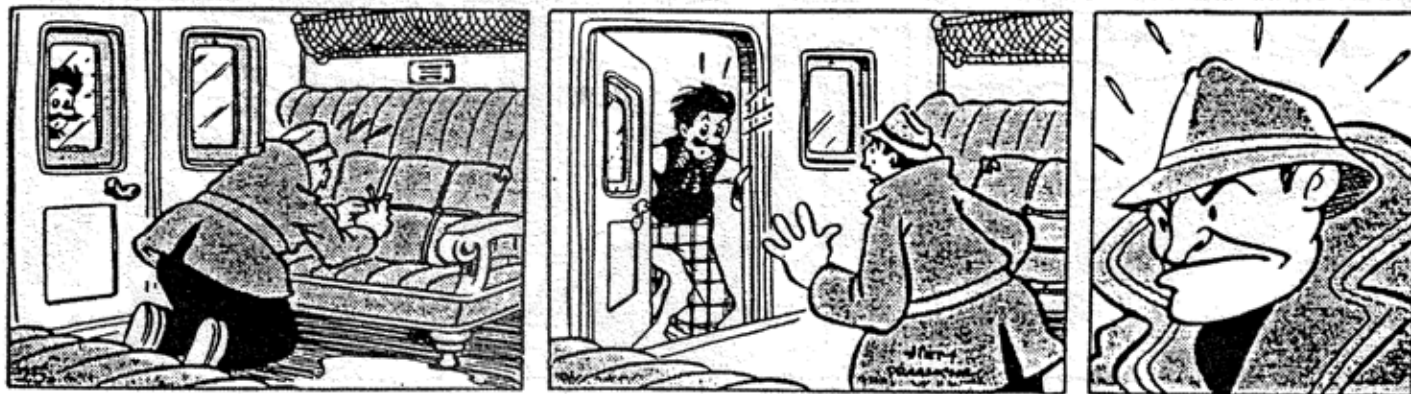

24. En zo schuifelde onze beroemde kunstschilder dan langs de trein. Van coupé tot coupé en van wagon tot wagon. Hij keek in alle compartimenten, want hij kon natuurlijk niet weten dat de dief in de voorste wagon was ingestapt. Intussen denderde de trein door het heuvelachtige landschap. Humpo Hotsflots' haren wapperden artistiek in de wind en zijn gezicht werd helemaal vuil van de rook van de lokomotief. Het scheelde soms niet veel, of hij viel van de schuddende en schokkende trein af, maar daar lette Humpo maar liever niet op. 'Ik moet die lijst

terug hebben,' zei hij bij zich zelf. 'Dat moet lukken, anders ben ik mijn vierhonderd gulden kwijt en dan ben ik niet rijk meer!' Zo denkend schoof hij alsmaar verder, totdat hij in de voorste wagon eindelijk de boef ontdekte. 'Dat moet hem zijn,' dacht Humpo Hotsflots. 'Hij is tenminste bezig de knopen los te maken van het pak, waar de lijst in zit...'

De boosdoener had Humpo nog niet ontdekt en werkte rustig door aan zijn ontknoperij.

25. Peter Puinhoop heeft geen zakmes

25. 'Nou-nou!' mompelde de dief, 'wat heb die vertjoepte kerel dat pakkie goed ingepakt... Ik ken de touwetjes bijkans niet los krijge...! Maar dat geeft niks, want het samme genoeg opbrengte as ik deze papiere naar de juiste man op de juiste plaats breng... Ik denk wel, dat ik dan in een paar jaar niet hoef te werreke.... Allemachies, alweer een stel van die knope... En as ik nou me zakmes maar bij me gestoke had... Dan was het zakie gauw gepiept. Zowaar as ik Peter Puinhoop heet, ik heb vamme

leve nog nooit zoveel knope met me vingers losgepeuterd!' Toen sprong hij plotseling als door een wesp gestoken op en keek verwilderd naar het portier dat open ging. Daar stond Humpo Hotsflots, blij dat hij eindelijk op de plaats van bestemming aangeland was en benieuwd wat er nu zou gebeuren.

'Zo, meneertje?' vroeg Peter Puinhoop met gefronste wenkbrauwen en een dreigende klank in zijn stem, 'Wat isser van je dienst?'

26. Humpo krijgt een dreun

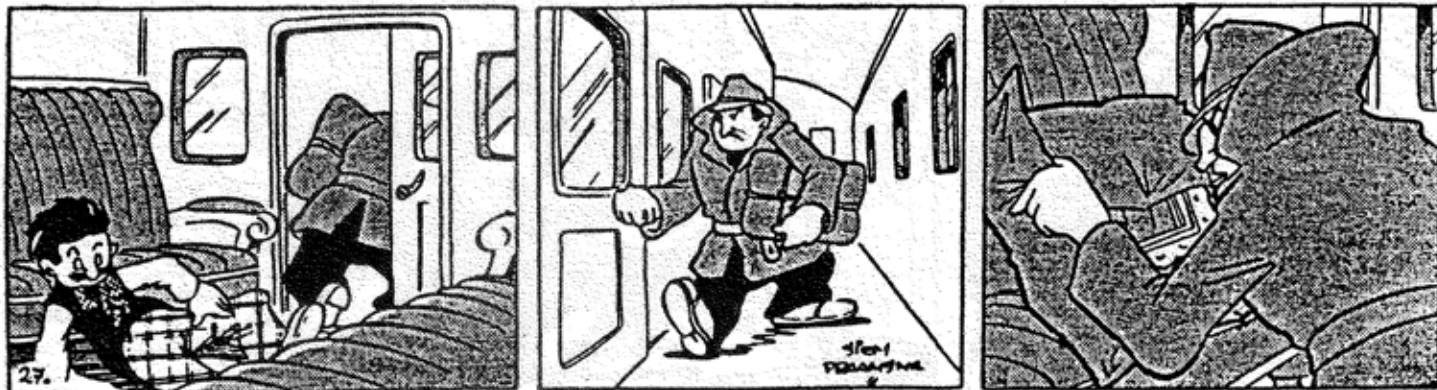

26. 'Wat er van mijn dienst is?' schreeuwde Humpo Hotsflots kwaad, 'Net of je dat niet weet, gemene dief! Je hebt mijn pakje gestolen! Doe nou maar niet zo onnozel, dat staat je niets! Geef me dadelijk mijn pakje terug, anders zal ik...'

Wat Humpo anders gedaan zou hebben, is Peter Puinhoop nooit achter gekomen. Humpo Hotsflots zelf trouwens ook niet, want Peter haalde een machtige arm

naar achteren uit en liet een dito vuist met een dreunende slag op het arme kunstenaarsgezicht van onze schilder terecht komen. Deze zag een ogenblik lang verscheidene prachtig gekleurde sterren, mooier dan hij ze ooit zou hebben kunnen schilderen, en daarna werd alles zwart om hem heen. Peter Puinhoop keek met welgevallen naar het resultaat van zijn moeite en zuchtte verlicht. 'Die komt het eerste half uur niet meer bij!' zei hij zelfvoldaan.

27. Sukkel voor de derde maal

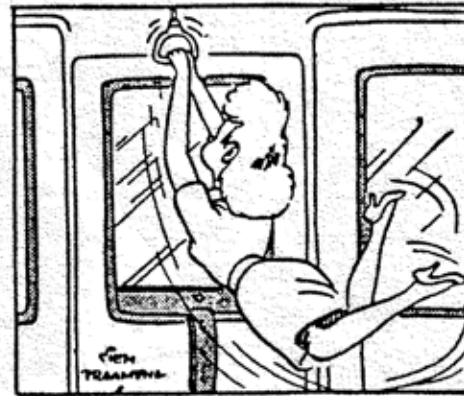
27. 'Da's dat,' meende Peter Puinhoop, terwijl hij het half-losgeknoopte pak onder zijn arm nam. 'Ik mot maar een andere coupé opzoeken, want je weet nooit of er geen handlangers van deze sukkel in de buurt zijn.'

Jullie zien zeker wel, dat de mensen waar Humpo Hotsflots die dag mee te maken kreeg, geen van allen bepaald een hoge dunk van hem hadden. Hij was al drie keer die dag voor sukkel uitgemaakt. Dat wist Peter Puinhoop niet en het zou hem waarschijnlijk niets hebben kunnen schelen ook. Hem interesseerde voorlopig alleen maar de inhoud van het pakje dat hij gestolen had en het geld dat hij ervoor zou krijgen. 'Hier is nog een lege coupé,' zei hij tegen zichzelf. 'Nou mot ik voortmaken, want

ik wil liever niet, dat ze me nog een keer overvallen....Je ken geen mens meer vertrouwen vandaag de dag....'

In de nieuwe coupé gekomen begon hij het pak verder uit te pakken. 'Wat is dat nou?!' schrok hij ineens, toen hij de laatste knoop verwijderd had, 'Wat samme nou gebeure... Wat heb ik hier? Een schilderij? Nog niet eens! Het is alleen maar een lijst!! Wat mot ik nou met een lijst? Ik heb het verkeerde pakje gejat! Ik dacht dat ik een stelletje geheime staatspapiere in de wacht had gesleept... Een schilderijlijst...' Hij werd zo kwaad op zichzelf, dat hij het portierraampje naar beneden kwakte en de lijst naar buiten smect...

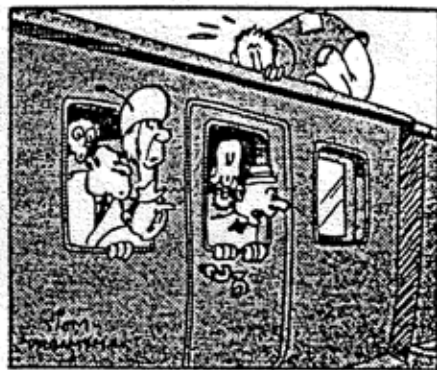
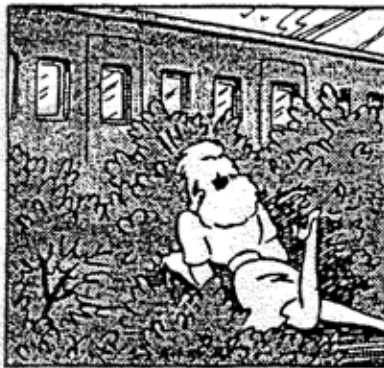
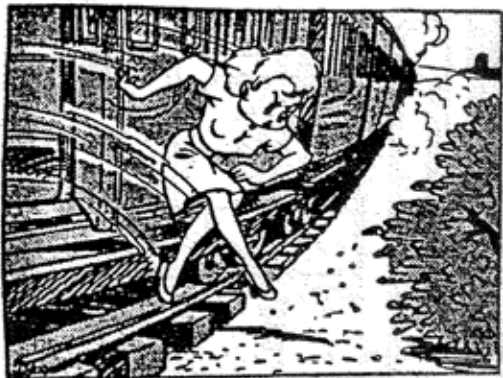
28. Evelientje grijpt in

28. En nu gaan we weer eens kijken hoe Evelientje het in die tussentijd had gemaakt. Jullie weten misschien nog wel, dat ze zich erg ongerust had gemaakt over Humpo Hotsflots. Nu, dat was te begrijpen, nietwaar? Dat deden jullie ook, zeg het maar eerlijk. Ze had echter Humpo Hotsflots' lange tocht langs de trein niet opgemerkt, hoewel ze steeds uit alle raampjes gekeken had. Ze was nog steeds erg ongerust en hing nu weer uit het raampje aan de rechterkant van de trein.

'O, maar wat is dat?' riep ze plotseling uit. 'Daar wordt een lijst uit de trein gegooid! Dat is toevallig! Dat gebeurt natuurlijk niet zomaar... Schilderijlijsten worden niet iedere dag uit een trein geworpen! Wie weet wat daar mee aan de hand is? Dat zou best eens de lijst van Meneer Steven Steenrijk kunnen zijn! Daar moet ik het mijne van hebben!' Ze sprong kordaat op en trok op elegante wijze aan de noodrem.

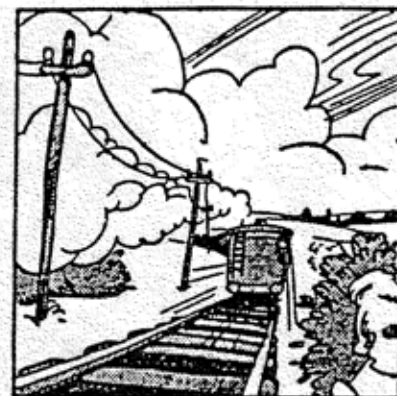
29. Niemand weet het antwoord

29. Toen Evelientje aan de noodrem getrokken had, stond de trein al spoedig stil. 'Nu moet ik ongezien weg zien te komen,' dacht ze, 'dan kan ik straks op m'n gemak naar die lijst gaan zoeken. Als ze me ontdekken moet ik boete betalen en geld heb ik niet bij me... En dan komt er van het zoeken naar de lijst helemaal niets meer!' Ze sprong dus uit de trein en rende weg tussen de struiken die naast de rails groeiden en die leken alsof ze daar met opzet neergezet waren, om iemand te verbergen. Ze vleidde zich dus achter een van de struiken neer en volgde met veel

belangstelling wat er zich zou gaan ontknopen. Raampjes werden opengeschoven en er kwamen diverse verbaasde, kwade, lelijke en mooie gezichten tevoorschijn, waarvan de eigenaars allemaal aan elkaar vroegen waarom de trein gestopt was. En aangezien niemand daar een bevredigend antwoord op wist te geven bleef het hoofdzakelijk bij vragen. En degene, die er wél een antwoord op had kunnen geven, lag veilig verstopt achter haar struik en grinnikte zachtjes.

30. De kondukteur weet het ook niet

30. Eén dame was zelfs uit de trein gekomen, toen hij zo onverwacht stopte. Ze had een luidkeels schreeuwend jochie bij zich, wiens ene armpje zij als in een bank-schroef in een van haar enorme handen gekneld hield. Ze riep luid om de kondukteur, die haastig aangesnel kwam.

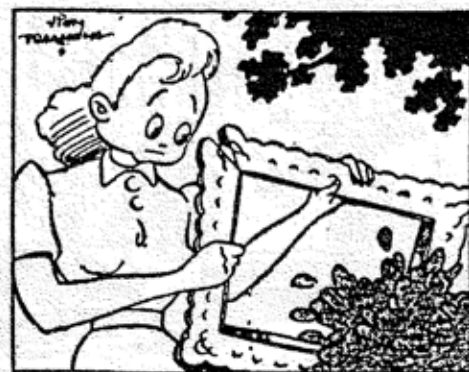
'Heeft u aan de noodrem getrokken?' vroeg hij hijgend. 'Wat is er aan de hand?'

'Dat issut toppunt!' schreeuwde de dame met een rauwe stem, 'Vraagt-ie an mijn wat ofter an de hand is! Ik vraag juist an *jou* watter loos is! Ik mot met dit jong naar se voogd en dat joch is me een voortdurende erregernis! As

die stomme trein nou ook nog een half uur stil mot gaan staan hier, dan is dat om uit je vel te springe!'

De andere passagiers sloegen deze gratis voorstelling van het Jordaan-kabaret met interesse en vreugde gade. Er was echter niemand te vinden, die de kondukteur kon helpen aan de dader van het trekken aan de noodrem, terwijl ook in de coupé waar het euvel geschied was geen levend wezen te bekennen viel. De kondukteur besloot daarom maar het oponthoud niet langer te laten duren en blies op zijn fluit. De trein zette zich weer in beweging, nagestaard door een van verlichting zuchtende Evelientje...

31. De lijst is gebroken!

31. Evelientje moest nog wel een tijdje zoeken, voordat ze de lijst gevonden had. Hij was blijkbaar, nadat hij neef gekomen was, een eind doorgerold en het was daardoor niet makkelijk, hem te vinden. Maar, zoals jullie weten, is Evy een privé-detective, en dat is een slag mensen, dat niet voor een kleintje vervaard is. En Evy helemaal niet! Na een kwartier flink speuren en gebruik makend van de sporen die de lijst op zijn weg had achtergelaten, had Evy

hem gevonden.

'Ooh, hemeltje!' riep ze, toen ze hem zag liggen. 'Hij is gebroken! De lijst is stuk! Arme Humpo Hotsflots... Dat zal hem heel wat in zijn honorarium schelen, denk ik...' Ze raapte de lijst op en bekeek hem aandachtig. 'Zo heeft het gezeten...' mompelde ze voor zich heen. 'Maar daar hebben we niet veel aan, want zo zit het nu niet meer... Wat moet ik daar nu mee aanvangen?'

32. Een geheim staatsstuk

32. Plotseling zag Evelientje iets, dat als een magneet haar aandacht trok. 'Het lijkt wel of er een stuk papier in het gebroken gedeelte van de lijst te zien is! Daar moet ik meer van weten! Ik geloof dat het nu pas interessant begint te worden...!' Ze zette zich op een ongevalen boomstam en trok voorzichtig aan het stuk papier, waarvan enkele centimeters te zien waren. Er kwam een opgerold stuk tevoorschijn, dat er erg officieel uitzag. Evy rolde het dadelijk haastig open en las: "Nogahodska-Tanta Tsjing Menish." Ze was sprakeloos van verwondering, want, om-

dat ze vloeiend Boel-Gemenies spreekt, en leest, wist ze meteen dat dit betekende: "Ministerie van Oorlog van Boel-Gemenië."

'Als ik het niet gedacht had,' zei ze, 'ik wist haast zeker dat er iets bizonders met die lijst was. Dit is natuurlijk een geheim staatsstuk en dat moest op de minst opvallende manier naar Boel-Gemenië gebracht worden! Die arme Humpo Hotsflots heeft dat schilderij eigenlijk voor niets gemaakt! Maar nu zal ik dit stuk aan de rechtmatige eigenaar terug moeten bezorgen!'

33. Evelientje zoekt een telefoon

33. Evelientje bleef een poosje zitten bedenken wat te doen met het belangrijke staatsstuk dat ze nu in haar bezit had. 'Het beste lijkt mij, eerst maar eens te zorgen dat die kerel, die het op dit stuk gemunt had, achter slot en grendel komt,' dacht ze. 'Daarvoor moet ik natuurlijk de politie bellen. Ik heb wel niet veel met de politie op, maar als ze een boosdoener zo maar af te halen hebben, zullen ze dat toch wel zonder ongelukken kunnen doen en dan mogen ze niet mopperen!' Ja, die Evy had een rare kijk op

de politie, dat verzeker ik je. Ze sprong op en rende weg in de richting waar ze een weg vermoedde. Hindernissen zoals hekken nam ze als de beste hindernisloper. Na een kwartier stevig aanlopen kwam ze inderdaad aan een weg. 'Kijk,' zei ze, 'ik wist wel dat hier ergens een weg moest lopen. Nu vraag ik me alleen nog maar af welke kant ik op moet om een telefoon te bereiken. Dit is maar een cenzaam landweggetje... Ze stopte het gewichtige stuk papier tussen haar kleren voor de veiligheid.

34. Evy gaat liften

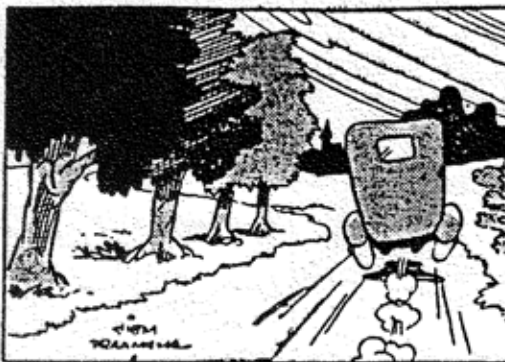
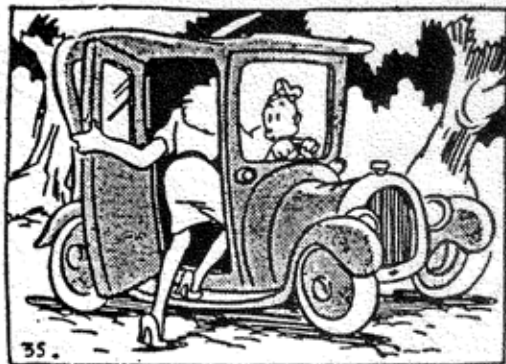

34. Evelientje besloot, alles maar verder aan het toeval over te laten, net zoals Humpo Hotsflots dat eerder gedaan had. Ze ging maar een willekeurige kant op, want een mens kon niet alles weten, dacht ze. Ze begon maar te lopen, eerst een stukje hard en toen ze moe werd een stukje langzamer. De weg liep midden tussen de bossen door, zodat Evy niet verder kon zien dan de volgende

bocht. Bewoond scheen het helemaal niet te zijn. Ze was misschien een half uur op weg, toen er hulp kwam opdagen. Het bos was hier wat minder dicht en Evy zag in de verte een autootje naderen, dat haar kant op ging.

'Dat treft,' vond ze, 'die kan me mooi een eind meenemen!' Ze stak haar hand op en hoopte maar, dat de wagen zou stoppen.

35. Een vèrprater waar je aan draait

35. Evelientje had geluk. De auto stopte. Ze deed het portier open en vroeg aan de chauffeur: 'Kunt u mij ook zeggen waar ik een telefoon kan vinden? Ik moet direct de politie opbellen! Het is dringend!'

'Ja,' zei de man achter het stuur, 'een half uur lopen verderop ligt Sloomburg en daar zal wel zo'n ding zijn, wat u daar noemt. Bedoelt u niet zo'n vèr-prater, waar je aan draaien moet? Met een bel er aan?'

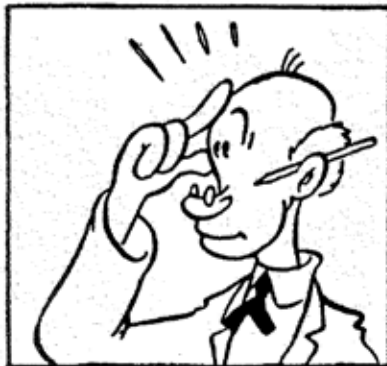
'Juist,' zei Evelientje prijzend, 'U hebt het best begrepen. Zou het veel moeite zijn, om me daarheen te brengen?'

Ik heb namelijk een half uur hard gelopen en ik ben hier helemaal niet bekend.'

'Da's wel goed,' antwoordde de man. 'Stapt u maar in. Ik geloof haast zeker te weten, dat de kruidenier nogal een modern mens is. Die zal dus wel een bellefoon hebben!'

Evy stapte dankbaar in en het oude autotje knarste weg. Na een paar minuten rijden waren ze al in Sloomburg en Evy werd bij de kruidenier voor de deur afgezet. Ze bedankte de chauffeur uitbundig.

36. Een saaie, zuinige kruidenier

36. 'Zou ik even mogen bellen?' vroeg Evelientje haastig aan de slaperig-uitziende kruidenier. 'Het is dringend!'

'Eh, bellen?' vroeg de kruidenier verbaasd. 'Bellen? U hoeft hier niet te bellen. U kunt zo maar binnen lopen. De winkel is voor iedereen toegankelijk! U heeft toch ook niet gebeld, toen u binnen kwam? Dat is ook niet nodig!'

'Nee, ik bedoel telefoneren!' antwoordde Evy ongeduldig. 'Ik moet de politie spreken, door de telefoon!'

'O, had u dat maar eerder gezegd,' zei de kruidenier schaaпachtig. Hij keek Evy argwanend aan.

'Ook heb ik geen tas bij me,' verklaarde Evy. 'Ik kan u dus niet betalen. Maar de politie zal het u graag vergoe-

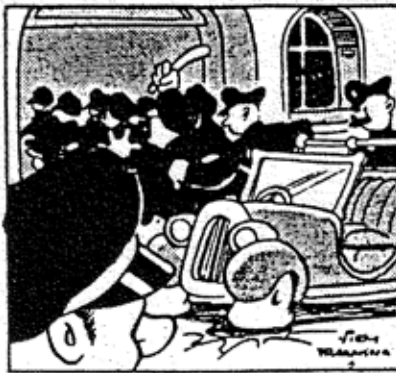
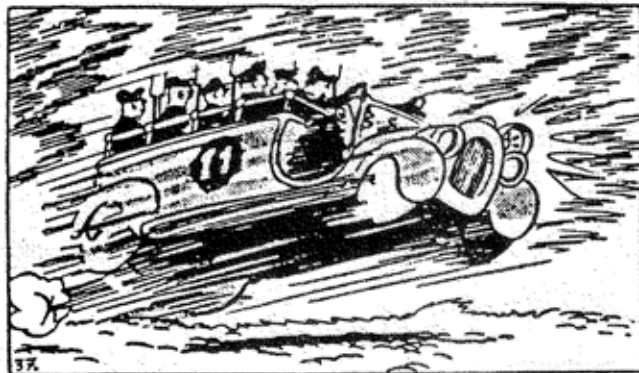
den, als ze weten waar het om gaat.'

'Nou, dan moet het maar op krediet,' zei de kruidenier, een beetje onwillig. 'Het is niet mijn gewoonte om....'

Evy luisterde al niet meer naar het gemopper van de saaie kruidenier, maar had het nummer van de politie al gedraaid.

'Met Evelientje,' kondigde ze aan. 'Geef me de hoofdkommissaris!' En toen ze deze geweldige heer aan het apparaat had: 'De lijst van Steven Steenrijk is gestolen. De dief zit in de trein die om twee uur uit Huizendam is vertrokken. Doet uw best om hem te pakken!'

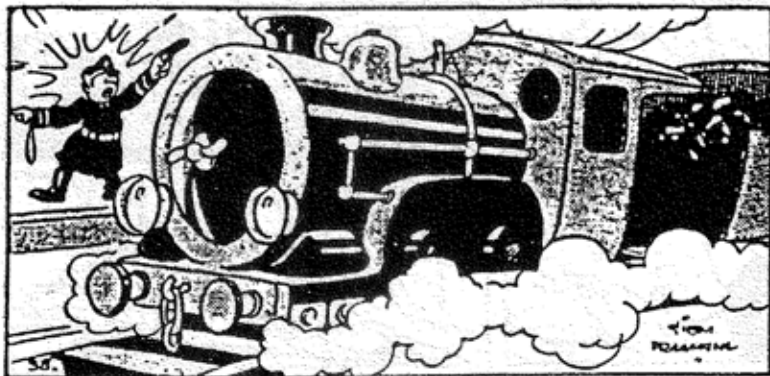
37. De hele politiemacht in touw

37. Zodra de hoofdkommissaris dit grote nieuws had vernomen, werd de hele politiemacht gemobiliseerd. Iedereen rende dadelijk door elkaar, alles was in de weer, niets scheen verband met elkaar te houden, maar het resultaat was, dat twee minuten later de snelste overvalwagen waar men de beschikking over had met een loeiende sirene en fluitende wielen weg stoomde. De wagen was tot de laatste plaats bezet met tot de tanden gewapende agenten.

Hij reed verschrikkelijk hard, zo hard, dat hij de trein na een half uur al had ingehaald. Zo kwam het dat de politie nog eerder op het station van aankomst aanwezig was dan de trein zelf. Toen de wagen voor het station stopte vlogen de mannen er uit en regelrecht het perron op. Evelientje had intussen een taxi laten komen en arriveerde een paar momenten later.

38. Peter Puinhoop wordt gepakt.

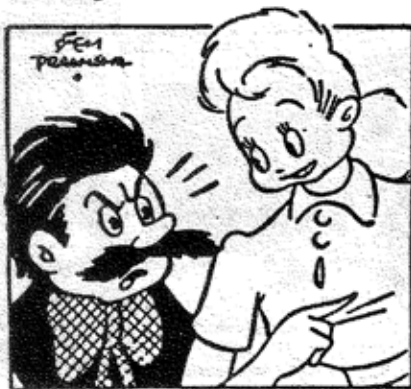
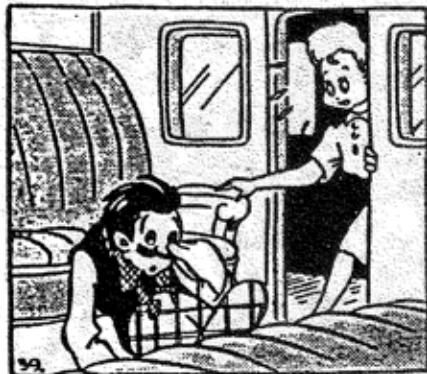
38. De politiemacht was nog geen minuut op het perron aanwezig of de trein uit Huizendam stoomde binnen. Een klein, dik brigadiertje stond uit volle borst bevelen te schreeuwen, die niemand verstaan kon vanwege het lawaai dat de lokomotief maakte, maar die toch wel erg indrukwekkend klonken. De agenten zetten direct het perron af, zodat niemand er meer af kon en drie flinke politiemannen doorzochten samen met Evelientje de voorste wagon. Al gauw had men Peter Puinhoop gevonden, die geen onbekende was bij de politie.

'Zo, mannetje,' zei een verschrikkelijk grote agent, die

een paar handboeien tevoorschijn haalde. 'We zullen jou wel weer eens opknappen voor een paar jaar. Weet je nog steeds niet, dat het verboden is, dingen van een ander weg te nemen? Nee zeker, hè? Dan vertel ik het je bij deze nog een keer. En denk erom: geen grapjes onderweg, want ik klink je met deze handboeien aan mijn arm vast. Als je dan probeert weg te lopen ben je nog niet jarig, dat verzeker ik je!'

Peter Puinhoop had ook wel wat te zeggen, maar dat waren allemaal uitdrukkingen die niet in een keurig stripverhaal als dit thuis horen.

39. Humpo komt bij

39. Tussen al die bedrijven door lag Humpo Hotsflots nog maar steeds bewusteloos op dezelfde plek waar Peter Puinhoop hem had neergeslagen. Hij begon juist weer een beetje bij zijn positieven te komen en zich af te vragen waar hij zich eigenlijk bevond, toen een bekend stemgeluid tot hem doordrong.

'Humpo!' hoorde hij roepen. 'Humpo! Hoe is het met je? Heeft die boef je pijn gedaan?' Humpo Hotsflots keek verbaasd op. Dat was de stem van Evelientje... Zijn buurmeisje... Wat kwam die nou hier doen? En waar was hij

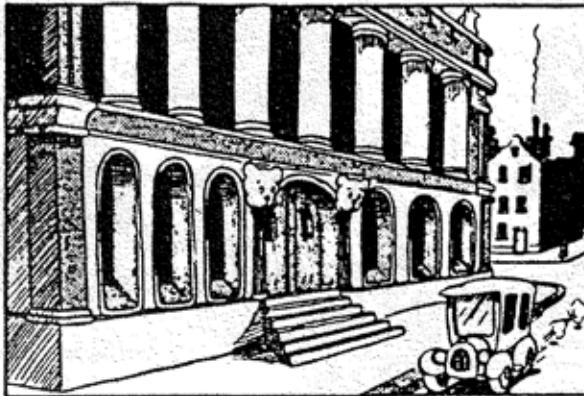
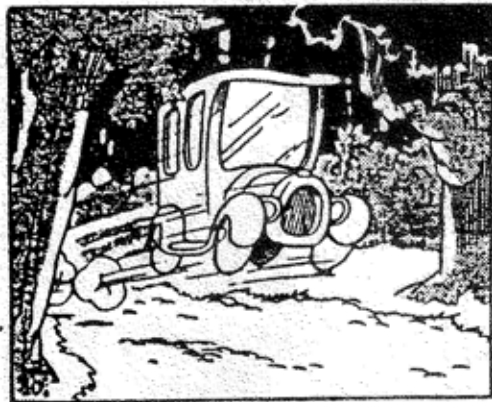
eigenlijk? O, ja, in een trein... Hij herinnerde zich plotseling alles weer en ging rechtop zitten.

'Wat is er met de lijst gebeurd?' vroeg hij angstig. 'Is die alweer terecht?'

'De lijst is helemaal stuk,' deelde Evelientje mee. 'Maar dat geeft niets, want er zijn nog veel zonderlingere dingen gebeurd. Kom maar mee. Ik heb buiten een taxi staan en dan zul je de rest van het verhaal wel snel begrijpen.'

Nog een beetje duizelig stond Humpo op en strompelde, gesteund door Evelientje, het station uit...

40. Een verrassing voor Humpo

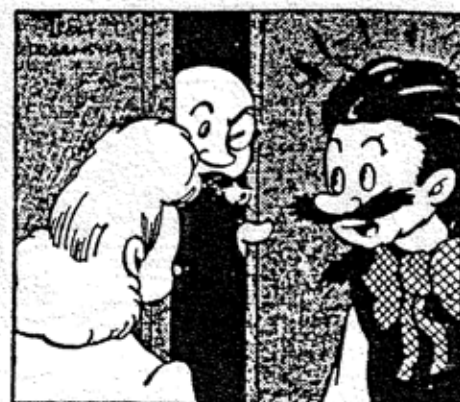
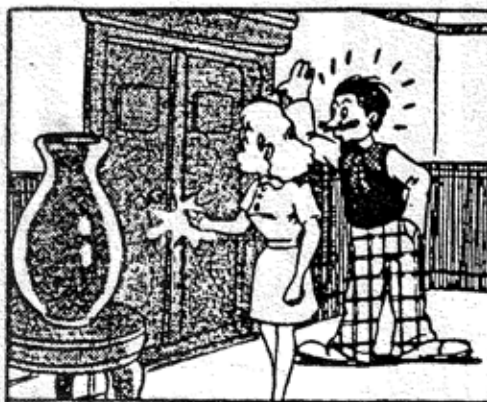
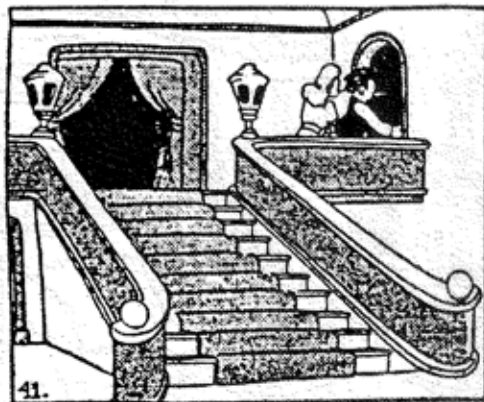

40. Evelientje en Humpo Hotsflots namen plaats in de taxi, die meteen wegreed. Ze gingen eerst weer door een groot bos en kwamen toen aan de grens van Boel-Gemenië. De grenspost wilde ze eerst niet doorlaten, maar toen Evy het papier liet zien met het opschrift: "Ministerie van Oorlog van Boel-Gemenië" bogen alle grenspostambtenaars als knipmessen en lieten ze de taxi ongehinderd passeren. Ze moesten daarna nog wel een paar uur rijden voordat ze aan Boekofia, de hoofdstad kwamen. Dat was een grote stad en de taxichauffeur moest een tijd zoeken voordat hij het ge-

bouw gevonden had waar het Ministerie van Oorlog zetelde. Het was een statig gebouw met allemaal boogramen en prachtige zuilen en gebeeldhouwde berenkoppen boven de poort.

'Hier moeten we zijn,' zei Evelientje, die onderweg niets aan Humpo Hotsflots had willen vertellen. 'Dat is een verrassing,' had ze gezegd. En dat was het voor onze Humpo, dat verzeker ik je. Ze gingen het gebouw binnen en de portier vertelde ze, dat ze naar boven moesten. 'Trap op, vijfde gang links, weer een trap op, tweede gang rechts, kamer achthonderdnegevenveertig.'

41. Is het schilderij nu al droog?

41. Het was een hele klim voordat Evelientje en Humpo Hotsflots eindelijk kamer 849 gevonden hadden. Evelientje klopte aan. Humpo was nog steeds zijn verbazing niet te boven gekomen, maar zijn verwondering steeg ten top toen de deur opengemaakt werd en Steven Steenrijk zijn ronde hoofd door de deuropening stak!

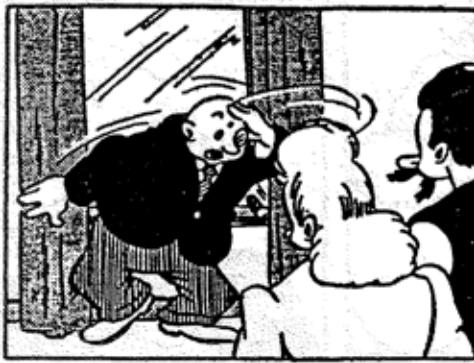
'Aha, meneer Hotsflots!' zei Steven. U komt zeker het schilderij brengen? Is het nu ineens wèl droog? Toen ik

u vanmiddag verliet in Huizendam was het nog kletsnat! Hij gaf Evelientje een knipoogje.

'Ja, dat is te zeggen...eh...' begon Humpo stotterend. Ik...eh...weet niet eh...precies meer wat...eh...'

'Kom eerst maar eens binnen,' nodigde Steven Steenrijk uit. 'Ik sta niet zo graag op de gang te praten, weet je. En het is niet netjes....'

42. Humpo heeft slecht nieuws

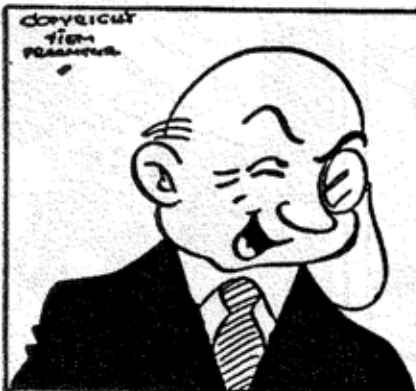
42. 'Het zit zo,' begon Humpo Hotsflots, toen ze binnen waren in de kamer van Steven Steenrijk. Toen ik dat geld van u gekregen had, ben ik eerst een pakje sigaretten gaan kopen, en toen ik terug kwam, was de lijst verdwenen! Toen ben ik op het dak geklommen, omdat ik zag dat m'n raam open stond en ik zag inderdaad de dief met uw lijst weglopen. Ik ben toen echter naar beneden gevallen, omdat de dakgoot onder mij losliet. Ik viel dwars door een glazen dak heen en kwam terecht in een badkuip vol water. Ik kwam toen mijn buurmeisje tegen en samen zijn we in een taxi achter de dief aan gegaan. We volgden hem tot het station waar we hem in een trein zagen stappen. Ik kon

nog net achter op de bumpers van de trein springen en vond de coupé waar de dief zich bevond. Hij sloeg me echter voor een poosje naar de andere wereld. En verder weet ik niets meer. Dus de lijst is weg!'

'Maar dat is verschrikkelijk! Dat is ontzettend! Ontzettend!' riep Steven Steenrijk onthutst. 'De lijst is weg?!'

Toen mengde Evy zich in het gesprek. 'U bedoelt natuurlijk, dat het ontzettend geweest zou zijn, als dit belangrijke stuk verdwenen geweest zou zijn? Nietwaar?' Humpo Hotsflots en Steven Steenrijk stonden allebei perplex.

43. Ach, ja, kunstschilders...

43. 'Hoe komt u daar aan?' riep Steven Steenrijk verheugd uit. 'Ja, dat was het stuk waar alles om draaide....' Hij pakte het stuk papier van Evelientje af en danste er als een klein kind mee in het rond.

'Maar... eh...,' zei Humpo Hotsflots, 'Ik zou nu wel graag eens willen weten wat dit allemaal betekent! Ik begrijp er iedere minuut minder van, willen jullie dat wel geloven?'

'Kom mee,' zei Steven Steenrijk, 'Ik zal het je uitleggen.' Ze gingen alle drie in een luie stoel zitten en Steven liet een karaf wijn komen en glazen. 'Kijk,' zei hij, toen ze allemaal gezeten waren, 'Het zit zo: Ik ben de Minister van Oorlog van Boel-Gemenië. Ik had een belangrijk stuk bij me, waarvan ik al gauw bemerkte, dat er bij andere mogendheden belangstelling voor bestond. Als ik het bij me

had gehouden zou het mij zeker zijn ontstolen, en mijn leven in gevaar geweest zijn. Ik verzon toen die list met het schilderij. Ik verstopte het stuk in een holte in de lijst en gaf Humpo Hotsflots de opdracht om er een schilderij voor te maken. Een schilderij bij mijn bagage zou niet opvallen, dacht ik. Ze zijn er evenwel toch achter gekomen en hebben het toch nog weten te bemachtigen!'

'Maar,' zei Humpo Hotsflots tegen Evelientje. 'Hoe wist jij dat allemaal? Van dat stuk in de lijst enzovoort?'

'Daar wist ik niets van, Humpo,' lachte Evelientje, 'maar daar ben ik door *denken* achter gekomen. Als jij wat beter had nagedacht, had je het ook wel uitgevonden. Maar, ach, ja, kunstenaars....'